

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hebdomas Patientiæ Sive Methodus Facilis Totam Septimanam Inter Omnes Fortunæ, Ac Vitæ, Coeterosque Casus Humanos In Sancta Quiete, Pace, Et Patientia Transigendi Ex Consideratione, Imitatione Et ...

Dietmer, Georg

Moguntiaë, 1674

Caput I. Magnitudo dolorum B. Virginis Mariæ consideratur ex
Revelationibus, & SS. Patribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46586](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46586)

DIES DOMINICA.

Tuam ipsius animam pertransibit gladius doloris *Luce. 2.*

CAPUT I.

Magnitudo dolorum B. Virginis Mariæ consideratur ex Revelationibus, &

SS. Patribus.

Non est mihi animus Parthenophile diebus singulis singulos matris tuæ pertractare dolores ; sed vel aliquos tantum , vel generatim omnium magnitudinem & acerbitatem è sacris scriptorum monumentis depromere ; quo tantorum dolorum sensum , non tam pro innatâ , & congenita tibi indole , compassionis plena ; sed potius dulcissimæ matris tuæ imi-

tandæ studio, ac zelo eandem venereris
 libentius, ejusque vestigia majori pati-
 entia perscruteris, juxta dictum *Eccl. 7.*
gemitus matris tuæ ne obliviscaris. Unde qua-
 rundam SS. Personarum divinitus acce-
 ptas revelationes, Patrumque nonnul-
 lorum gravissima testimonia de Maria-
 nis doloribus hoc primo capite sic tibi
 ob oculos ponam, ut paulatim & quasi
 sensim sine sensu te ad propositum mihi
 finem disponam & convertam. Atque
 imprimis acerbissimi doloris Virginei
 existit præsciis vates Iustus Simeon,
 quando filium suum Domino sistenti
 Virgini in hæc verba locutus *Luc. 2.*
Tuam ipsius animam pertransibit gladius dolo-
ris. Hunc gladium ab eo quidem tempo-
 ris articulo continuo experta fuit Vir-
 go, juxta illud: Maria autem conserva-
 bat omnia conferens in corde suo; tum
 tamen acrius desæviebat acies tam diri-
 mucronis, quando juxta crucem consi-
 stens eos doloris cruciatus persēsit, quos
 Divæ Brigittæ in revelationibus à sede
 Apostolica approbatis sequentibus ver-
 bis exponit: *Ex oculis meis erumpebant la-*
chrimæ,

*chromæ, sicut sanguis evenis. Easdem lacrymas præ doloris magnitudine cruore rubicundas fuisse tradit Theophilus historicus in antiquissimo manu scripto, qui in celebri Hieronymianæ Congregationis Bibliotheca Bononiæ asservatur his lineolis: Planxerat tantum Maria virgo affligens se, ut oculi ejus ruberent sanguine, & palpebræ ipsius tumerent; jam corrosæ erant genæ illius roseæ; etiam lacrimæ sanguineæ de ejus oculis emanarunt, propter fletum tam amarum. Haecenus ille. Testatur hoc ipsum S. Germanus dulcissimam matrem nostram tanto dolorum cumulo fuisse obrutam, ut post uberrimum decidens aquæ flumen in lacrimas sanguineas fuerit soluta, sic enim teste Daniele Malonio in Christi stigmatibus cap. 13. tristissimam Dominam filium foventem, & amarissime plorantem describit: **MARIA** virgo deposito Christo de cruce, osculata est os ejus plusquam mille vicibus: osculabatur benignum caput ejus spinis coronatum, faciem ejus livoribus plenam: osculabatur frontem, & collum; osculabatur manus clavis perforatas: osculabatur brachia, & pedus lancea perforatum:*

tum: osculabatur pedes clavus perfossos: lavit
& rigavit lacrymis universa ejus vulnera: &
plorans acerrime super singulis, amplexabatur
caput, comprimens ad ubera sua &c. Fuit au-
tem hic imber lacrymarum tantus nimio
doloris sensu expressus, ut scribat S.
Bernardus *in plandu B. V.* Deum quibus-
dam contemplationis studiosis aperuisse
tristissimam matrem præ amore, & com-
miseratione quæ filii moribundi & mor-
tui calamitates deplorabat triginta la-
crymarum millia & nongentas profudisse.
Eheu miserum spectaculum, amantif-
sime mi frater Parthenophile! cernis
matrem naturâ complexionemque tene-
ram, uberrimis lacrymis, iisque nonnul-
lis sanguineis perfusam, ac prope im-
mersam, & te necdum illius miserescit?
Cernis Virginem indole nobilem, stem-
mate ex avis regiam, tanto doloris gla-
dio sauciam, & nondum ingemiscis? Dei
matrem dolore, amoreque ebriam super
primogeniti filii mortem agonizantem
potius, quam contabescentem, & nec-
dum plangis? Eheu dulcissima mater mea
tunc es quæ tot ærumnis absorpta sub
cruen-

cruento crucis stipite me , fratremque
meum Parthenophilum filios doloris
genuisti? Ego sum, inquit, Parthenophi-
le, mater vestra, ego notum miseris asy-
lum, afflictiis levamen, fons omnis sola-
tii, ipsa modo afflictiissima, & omni sola-
tio destituta. Et quid ni ego mater vestra,
imo flebilis mater Jesu filii mei hujus
morte, qua vitam vobis protulit, inge-
miscerem, cujus obitus immanitate terra
horruit, & Saxa indolere? Aspice ite-
rum, iterumque sanguineas lacrimas
Parthenophile, atque per has nomine
ipsius matris, & Dominæ nostræ Temet
ego rogo, obtestor, & adjuro ne vel ho-
die impatienti animo, in considerata
mente, perverso ore, vel preciosum
Christi sanguinem, cœteraque sacra
blasphemes, vel proximo maledicas, vel
temere perieres. Sed quò ego rapior sub
initium recordationis dolorum Mariæ?
cohibe tantis per mecum lacrymas, &
preme cordis singultus, ac suspiria, dum
quosdam adhuc testes hujus doloris ad-
duxero; ubi ipsam deinde matrem gla-
dio doloris perfossam audiêrei, fræna

Angultibus laxare licebit. Itaque ma-
 gnus Dei Matris cultor Bernardinus se-
 nens. serm. 6. non dubitat asserere, *Dolo-*
rem Marianæ pectoris tantum exstitisse, ut si in
singulos homines divisus fuisset, vitam singulis
ademisset & S. Paulinus Ep. ad August. sic
restatur: Doloris idem gladius qui Christo in
cruce mortem attulit, Matris animam mærore
transfixit. Revoca tibi in mentem qui-
bus verbis Dominum alloquatur S. A-
madæus L. usan. homil. 5. de Virg. Ma-
ria: O Veneranda, inquit, & plena doloris ac
lacrymarum memoria, recordari qualiter san-
cta illa anima gloriose passa sit, quasque pertule-
rit de Christi morte angustias? pallidus vultus
Iesu ex anguem reddebat vultum Matris; Ille
carne, illa corde passa est; denique contumeliæ:
& opprobria impiorum in capite Materno re-
fundabant; Mors Domini illi morte amarior
fuit. Sed libet forte magis ipsam afflictis-
simam Virginem audire. Eam itaque sic
inducit plangentem B. Ephrem in lament.
V. Cum gravibus suspiriis, cum fletu ingenti
cum lamentis dolorosissimis exclamavit dicens:
Mi fili dulcissime, mi fili, & mi Deus! deficio
Te suspiciens in ligno suspensum, conclavatum,
plagis-

plagisque plenum; Mi fili! O Simeon admirande, enunc gladius quo mihi prædixisti cor meum trajiciendum: Ecce gladius, ecce vulnus, fili mi, & mi Deus! Tua mors meum cor subit, viscera mea sunt disrupta, & pectus meum gravis pertransiit gladius. Eandem vero sic loquentem inducit S. Anselmus de lament. B. V. *Aspiciebam Dominum & filium meum pendentem in cruce, & morte turpissima morientem, & tanto dolore vexabar in mente, quod non possum explicare sermone, manabat sanguis ligno manibus, pedibusque confixis: de vultu ejus effluxerat pulchritudo omnis, qui tamen erat speciosus præ filiis hominum, quia iniquorum fœdatus erat sputis. Iste dolor mihi erat maximus, quia videbam me desertam ab ipso, quem virgo conceperam & genueram, nec supererat alius, quia mihi erat unicus. Videbam mori quem dilexit anima mea & tota liquefiebam præ doloris angustia, dabam gemitus & suspiria; flebam dicendo, & plorabam per verba talia. O fili chare, o benigne nate, o amor unice: fili mi dulcissime da mori tecum, & ne derelinquas me: nil mihi dulcius vere, quam tecum mori amplexatâ cruce, & nil amarior certè quam vivere sine te. Tu mihi Pater, tu*

*mibi filius, tu mihi sponsus, tu mihi Thesaurus,
 tum ibi omne bonum. Nunc orbor Patre, vi-
 duor sponso, desolor prole, omnia perdo, uno
 perdito te. Parthenophile, ô vere quis non
 fleret, Christi matrem si videret, in tanto
 supplicio, propera igitur mecû ad angu-
 lum cubiculi, ibique corda suspiriis gra-
 vida in contestationem compassionis
 erga dulcissimam matrem non nihil la-
 xemus; dicamus cum Jeremia Thren. 1.
*facta est quasi vidua Domina gentium; plo-
 rans ploravit in nocte, & lacrymæ ejus in ma-
 xillis ejus; non est qui consoletur eam ex omni-
 bus charis ejus & Thr. 2. cui comparabo te, vel
 cui assimilabo te filia Hierusalem; cui adæ-
 quabo te, & consolabor te virgo filia Syon?
 Magna est velut mare contritio tua, quis me-
 debitur tui? deduc quasi torrentem lacrymas,
 & per diem ac noctem non des requiem tibi ne-
 que taceat pupilla oculi tui, quia submersum
 est cor tuum in temetipsa, quoniam
 amaritudine plena es.**

CAPUT